

Jonathan fra Venus

Jonathan dukkede op på den mest mystiske måde. Der havde været morgentåge, og da den littede, så de af landsbyens beboere, som var i gang med dagens gøremål eller på vej til arbejde, en lille dreng på omkring ti år dukke op, som var han blevet til i tågen. De første solstråler, der nåede igennem tågen, ramte drengen, som ingen kunne lade være med at kigge på. Der var noget anderledes, noget fint og mystisk ved ham, som tiltrak alles opmærksomhed.

Han standsede op, da han mødte den første af landsbyens beboere - landposten. "Undskyld, men du kunne vel ikke sige mig, hvad denne by hedder?" sagde han med en særpræget accent, som dog ikke voldte posten problemer med at forstå spørgsmålet. "Joh, du er på vej ind i Storby - selvom den er lille", tilføjede landposten med et smil, mens han så undersøgende på Jonathan. "Så er jeg på rette sted", sagde Jonathan, og landposten blev mere og mere nysgerrig. "Du gør mig unægtelig noget nysgerrig", sagde han. "Vil du sige mig, hvad du skal her?" Jonathan smilede et lille smil og tænkte: "Hvis bare han vidste" og sagde: "Det er en længere historie, og den kan jeg ikke fortælle dig. Men du kunne hjælpe mig med at fortælle, hvor jeg finder Karen Sørensen."

Landposten så om muligt endnu mere nysgerrig ud. "Karen Sørensen, jo selvfølgelig kan jeg da fortælle dig, hvor hun bor. Jeg skal faktisk hen til hende på min rute; så du kan jo følges med mig."

Sådan blev det. De to meget forskellige personer fulgtes hen ad vejen - iagttaget af mange af landsbyens beboere. De talte ikke ret meget sammen. Jonathan gik lidt bag ved posten, som indimellem stillede sin cykel fra sig og gik hen til et hus med post.

"Karen bor et godt stykke nede ad den grusvej der. Jeg plejer at cykle, for der er langt mellem husene. Du kan jo sætte dig op bagpå og køre med." Jonathan overvejede denne for ham fremmede situation og tog så imod tilbuddet. Da han sad på bagagebæreren, og de blev rystet godt igennem hen ad grusvejen, smilede Jonathan stort. "Det her er jo helt sjovt. Så har jeg prøvet det med", tænkte han, men sagde det ikke højt; for han ville ikke afsløre, hvor fremmed han var.

Efter nogle få minutter var de uden for Karens hus. Jonathan sprang af cyklen, og posten gik hen for at ringe på. Men før han kunne nå at trykke på klokken, blev døren åbnet af Karen, der med et smil sagde: "Nå, Jens Peter, du bringer nok godt nyt i dag!" "Ja, Karen, her har du dine breve. Og her er, ja jeg ved for resten ikke, hvad du hedder?" sagde posten og så spørgende på Jonathan. "Jeg hedder Jonathan. Og tak for køreturen."

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Jonathan og Karen så på hinanden, begge tydeligt interesseret i at mødes. "Velkommen, Jonathan. Jeg har glædet mig meget til dit besøg." Hun tog ham med indenfor, vendte sig om mod det slukørede, nysgerrige postbud og sagde smilende farvel til ham.

Da døren var lukket, så Jonathan og Karen på hinanden og lo lidt ad den mærkelige situation. "Kom, Jonathan. Nu skal vi rigtig snakke, og du vil måske også have lidt at spise?"

"Hvor er det mærkeligt at være her på denne måde", sagde Jonathan lidt senere, da han sad ved køkkenbordet sammen med Karen og nød hendes friskbagte brød. "Du mener fysisk, i en krop?" spurgte Karen. "Ja. Nu har vi så ofte været i kontakt med hinanden, mens jeg boede på planeten Venus. Vi kender hinanden godt, vi har været i telepatisk og åndelig kontakt længe. Og så sidder jeg her nu i en drengeskrop."

"Ja, det er også meget mærkeligt for mig, Jonathan. Men det med drengeskroppen er jo nødvendigt, for at du kan løse de opgaver, du er her for at løse." De smilede til hinanden, to gamle venner, som først nu ser hinanden, og for Jonathans vedkommende endda hans første besøg på planeten Jorden. Forud for mødet var gået lang tids forberedelser; så Jonathan var endnu ikke blevet overrasket eller bremset af noget.

Hans krop var blevet til ved hjælp af andre åndelige væsener, og Jonathan havde så overtaget den for den korte periode, han skulle være på Jorden. Sproget havde han lært på en sprogskole på Venus og trænet under sine mange kontakter med Karen. Karen boede alene; så der var normalt ingen til at undre sig over, at hun ofte gik omkring og talte højt, og skulle nogen opdage det - det var sket et par gange - ville de bare grine og sige, at nu var hun altså kommet så vidt, at hun gik omkring og talte med sig selv. De skulle bare vide!

Nå, men nu havde hun altså fået det længe ventede besøg af Jonathan, og de havde meget, de skulle nå i hendes ferie. Derefter var det meningen, at Jonathan skulle tilbage til Venus igen - uden kroppen naturligvis.

Karen var skoleleder på den lille friskole. Hun elskede sit job, især fordi hun også havde nogle få undervisningstimer hver uge.

Karen tog senere på dagen Jonathan med på indkøb hos købmanden. "Nå, Karen, du har nok fået dig en feriegæst", sagde købmanden venligt. "Ja, det er Jonathan, som skal bo hos mig et stykke tid." "Og hvor kommer du så fra, Jonathan?" ville købmanden gerne vide. Det kom imidlertid ikke som en overraskelse. Karen og Jonathan havde prøvet at forudse nogle af de problemer, der kunne vise sig. "Jeg kommer fra et sted, der hedder Tulip. Det er ikke her i Danmark. Men nogle af

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

mine slægtninge har boet her. Derfor kan jeg tale dansk." "Tulip - det har jeg aldrig hørt om før. Hvor er det?" Købmanden blev ved! "Det er på planeten Venus." Købmanden så forvirret på Karen, som bare smilede og begyndte at bestille varer. Da de skulle gå, så købmanden eftertænksomt på Jonathan og tænkte: "Sikke en fantasi den dreng dog har. Eller er han måske lidt underlig? Han ser i hvert fald fremmedartet ud." Karen sagde formildende, at Jonathan kom fra en meget speciel familie, og at de havde besluttet, at Jonathan skulle kunne være her i fred, uden at folk vidste mere om hans baggrund. Købmanden smilede indforstået, sendte et nysgerrigt øjekast til Jonathan og sagde så: "Selvfølgelig - det mangler da bare."

Der var naturligvis en grund til, at Karen og Jonathan først var gået til købmanden. Karen vidste nemlig, at så ville hele landsbyen snart vide besked, og derefter ville det problem være løst. De havde naturligvis talt om problemet i forvejen, og da de var enige om, at der ikke skulle lyves, var dette den bedste måde, fandt de.

Og det viste sig da også at komme til at holde stik. Jonathan slap for flere spørgsmål i den retning.

Da Jonathan vågnede næste morgen, kunne han høre Karen i køkkenet. Hun var nok ved at lave morgenmad. Jonathan syntes, det var spændende at være i en krop på Jorden, men også noget besværligt. Han var vant til at bevæge sig omkring ved tankens kraft, og det er jo unægtelig noget hurtigere end at bevæge sig omkring ved at bruge benene. Men som en afveksling var det spændende.

Efter morgenmaden tog de af sted i Karens bil. Da de nåede friluftsbadet, parkerede Karen bilen. Man kunne høre skrig og skrål fra glade børn, der legede i vandet. Det var godt vejr i dag; så mange havde fundet vej til friluftsbadet.

Jonathan kunne ikke svømme. Det havde de ikke trænet med ham, før han kom til Jorden. Så han holdt sig i den ende af bassinet, hvor han kunne bunde. Han gav sig til at flyde på vandet og nød for et kort øjeblik den lette fornemmelse, som han jo var vant til, der hvor han kom fra. Når han lukkede øjnene, kunne han næsten glemme, at han havde en krop.

"Hov, undskyld" lød en stemme samtidig med, at Jonathan overrasket tumlede rundt i vandet og endelig fandt fodfæste. En anden dreng var svømmet ind i ham. Drengen havde dykket og svømmet nede ved bunden, da han blev nødt til at komme op til overfladen for at få luft netop der, hvor Jonathan flød. De to drenge så lidt på hinanden. Den fremmede dreng så undersøgende på Jonathan. Byen var så lille, at alle kendte alle, og han vidste straks, hvem Jonathan var. Købmanden havde været effektiv! "Er det ikke dig, der er på ferie hos Karen Sørensen?" "Jo, det er mig. Jeg hedder Jonathan. Hvad hedder du?" "Jeg hedder David." Jonathan smilede og gav sig

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

også lige tid til et vink ind til Karen, som sad på et tæppe på græsset med en bog. Lige nu læste hun dog ikke; for hun havde iagttaget mødet mellem David og Jonathan.

David og Jonathan legede sammen i bassinet et stykke tid. Så sagde Jonathan, at han trængte til noget at drikke, og spurgte, om David ville med hen til Karen, som havde medbragt noget lækkert at drikke. Det ville David gerne.

"Hej med jer", sagde Karen smilende. "Nå, er det på tide at få væske indenbords også?" Det bekræftede begge drengene, og de satte sig på det bløde tæppe, efter at de hurtigt havde tørret sig i et håndklæde. De rystede lidt af kulde endnu, men solen fik dem snart tørre og varme igen.

De sad alle tre og småsludrede. David og Karen kendte hinanden fra skolen. Nogle af de andre børn så nysgerrigt over mod de tre på tæppet. De stak hovederne sammen, kiggede igen og nikkede til hinanden. "Alle ved, hvem du er, Jonathan", sagde David. "Købmanden fortalte det til vores nabo, som så fortalte det til os. Jeg synes nu ikke, der er noget mærkeligt ved dig." Jonathan og Karen udvekslede hurtige blikke. "Hvad mærkeligt skulle der da også være ved mig? Jeg ligner vel mange af de andre børn her?" "Ja", svarede David, "men købmanden sagde, du var speciel, og at ingen måtte vide, hvem du er. Du skulle være her i fred. Det er klart, at så er alle meget nysgerrige. Noget mystisk er kommet til byen."

"Sådan noget pjat", sagde Jonathan. "Lad os nu gå i vandet igen. Solen brænder jo ligefrem." Det var faktisk noget, han ikke havde været forberedt på: at solen kunne varme så meget, at det brændte på kroppen. Han var ved at blive godt rød allerede. "Når du er færdig med at bade, smører jeg dig ind i noget sololie", sagde Karen. "Så mærker du ikke så meget til det mere." "Du ser da egentlig også ud, som om det er første gang i år, du får sol", sagde David til Jonathan. "Du må jo komme fra et helt andet sted i verden - eller være inde hele tiden." Da han så de to andres udtryk, skyndte han sig at rejse sig og løbe mod vandet med Jonathan i hælene.

Karen genoptog sin læsning godt tilfreds med tingenes gang.

Pludselig lød der et højt skrig, som trods den øvrige støj langt overdøvede alle andre lyde. Snart efter fulgte flere andre børns skrig. Jonathan havde straks set over mod det hjørne af bassinet, hvor skriget var kommet fra. Det var umuligt at se noget for alle de andre børn. Mon der var én, der var ved at drukne? Jonathan betænkte sig ikke et øjeblik. Han benyttede sig af én af de specielle teknikker, han kendte, men som han kun måtte gøre brug af, når det var absolut nødvendigt og så vidt muligt, uden at nogen bemærkede det. I løbet af en tiendedels sekund var han ovre i det pågældende hjørne af bassinet nede ved bunden. Han greb fat i den lille dreng, der lå der, og bragte ham op på kanten af bassinet. Der var i mellemtiden dukket en livredder op, som overtog

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

drengen. Kort tid efter hørte man drengen kaste op. Han var ikke død. Han blev kørt til hospitalet hurtigt efter.

Jonathan kom tilbage til David, som så så underligt på ham. Åh nej, nu havde David nok lagt mærke til noget og ville spørge ham ud. "Det var underligt, at du kunne nå derhen så hurtigt. Jeg nåede slet ikke at se dig svømme herfra. Det var godt, du fik Jan op." Jonathan undgik at kommentere det første af det, David havde sagt. "Ja, jeg håber ikke, han havde ligget der ret længe." "Der var da i hvert fald liv i ham, da de kørte til hospitalet", svarede David. "Hvor langt er der til hospitalet?" spurgte Jonathan. "Kun syv kilometer; så de er der snart."

Drengene gik op af bassinet og hen mod Karen, som smilede glad til Jonathan, men også lidt bekymret; for ville der nu ikke komme noget frem om, hvordan det kunne lade sig gøre for Jonathan at komme så hurtigt derhen? Jonathan kom alene tilbage til Karen, fordi David skulle hjem. Så de kunne stille tale om det skete, mens Jonathan blev tørret og smurt ind i sololie.

Da Karen og Jonathan kom hjem, fandt de en seddel, der var smidt ind gennem brevsprækken. Det var en ultrakort besked. "Kommer i morgen. Jens." Karen rynkede panden lidt. Det her var ikke med i deres planer. Hun forklarede Jonathan, at de fik uventet besøg i morgen. "Hvem er Jens?" spurgte Jonathan lettere bebrejdende. Der var noget, de ikke havde fået talt om her. "Jens er en mand, en meget god ven, som af og til kommer på disse kanter i forbindelse med sit arbejde. Så plejer han at komme og besøge mig. Normalt bliver han et par dage." Hun så usikkert på Jonathan, som dog havde gennemskuet situationen. Han så, at hun glædede sig meget, og at hun ikke vidste, hvad hun skulle gøre nu, hvor han var her. Jonathan anede også noget mere, men det lod han sig ikke mærke med. Han sagde bare, at det var da helt fint, at Jens kom, og at han jo bare kunne tage i svømmebadet med David, så hun og Jens kunne være alene. Karen så helt lettet ud. "Jeg er glad for, at du allerede er faldet til her, Jonathan." De smilede til hinanden. Alt var, som det skulle være, vidste Jonathan.

Jonathan tog alene i svømmebadet næste dag. Her mødte han igen David, og de svømmede, dykkede og morede sig sammen med andre børn, som Jonathan lidt efter lidt kom til at kende. En helt almindelig dag i svømmebadet så det ud til at være. Men for Jonathan var alt jo nyt og også lidt anstrengende og trættende; så han lagde sig lidt op på det medbragte tæppe, lukkede øjnene og var i nogle øjeblikke tilbage i de vante omgivelser på Venus. Her fik han nogle råd og instrukser, og da han vendte tilbage til kroppen, stod David og ruskede i ham og råbte hans navn. "Vågn nu op, Jonathan. Du kan sove i nat. Du var godt nok svær at vække. Jeg var lige ved at være bange for, at der var sket noget med dig." Jonathan smilede. Så legede de videre.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Da Jonathan nogle timer senere nærmede sig Karens hus, så han på afstand en bil holde udenfor. Jens var kommet. Karen og Jens sad ved køkkenbordet og drak kaffe, da Jonathan kom ind i køkkenet. "Nå, der har vi Jonathan. Dav med dig. Karen har lige fortalt om dig." Jens rejste sig og gav Jonathan hånden. "Dav Jens, Karen fortalte, at du ville komme i dag."

Jonathan så på Karen. Hvad var det nu for et udtryk, hun havde i ansigtet? Hun så fraværende og træt ud, også ked af det, selvom hun forsøgte at frembringe et lille smil til Jonathan. "Mødte du David igen?" "Ja, og jeg lærte også mange andre børn at kende i dag."

De talte lidt sammen alle tre. Så rejste Jens sig og sagde, at han måtte af sted nu. Jonathan så på Karen. Hun var helt ude af den. Hvorfor blev Jens her mon ikke, sådan som Karen havde regnet med? Jonathan sagde farvel til Jens og gik hurtigt ind på sit værelse. Han måtte lade de to være alene. Han lagde sig på sengen og faldt i søvn.

Jonathan vågnede et par timer senere, da det bankede på døren. Det var Karen, der bød på en kop te. "Jeg var herinde for en time siden, men du var langt væk", sagde hun.

Da de lidt senere sad i køkkenet og drøftede, hvad de skulle lave dagen efter, spurgte Jonathan, hvorfor Jens var taget af sted så tidligt. Karen blev lidt bleg, og Jonathan så, at hendes øjne blev blanke. "Jens kommer aldrig mere. Det er bedst sådan for alle parter. Han er gift, og hans kone venter barn igen. Vi kan ikke fortsætte længere. Det slider på os begge på en negativ måde. - Jeg er glad for, at du er her netop nu, Jonathan. Du giver mig overskud til at klare det. Jeg vidste ikke, at jeg selv var blandt de mennesker, du er her for at hjælpe." Hun smilede lidt skævt. Jonathan svarede, at det vidste han heller ikke før i går.

Dagen efter skulle de på en længere køretur til en anden by. De ringede og spurgte Davids forældre, om han måtte komme med, hvis han da ville. Om han ville! Og selvfølgelig måtte han. Så da de holdt uden for huset som aftalt klokken ti næste morgen, blev de overraskede over, at han ikke kom stormende ud til dem. Jonathan gik hen til døren og ringede på. Det var David, der åbnede døren. Han var helt hvid i hovedet, og Jonathan så straks, at han havde grædt. "Jeg kan ikke komme med. Min lillesøster er forsvundet, og mine forældre leder efter hende. Jeg skal blive hjemme ved telefonen." Jonathan spurgte, om Karen og han ikke måtte komme ind. Deres tur kunne nemt udsættes. Og sådan blev det.

"Hvor længe har din søster været forsvundet, David?" spurgte Karen. "Vi havde siddet og spist morgenmad alle fire. Derefter gik far ud i haven, og mor vaskede op. Ingen af os lagde mærke til, at Lene gik ud af huset. Siden har vi ikke set hende, og det er to timer siden nu."

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Jonathan så eftertænksom ud, og så spurgte han, hvorfor David og hans forældre troede, Lene havde forladt huset. David så overrasket på ham. "Hvor skulle hun ellers være? Vi har ledt overalt - i alle værelser og stuen, i haven - alle steder, hvor vi kunne forestille os, hun var. Mor og far er rundt hos hendes legekammerater, og hvor hun ellers går hen, når hun besøger nogen."

"Har I ikke nogen rum her i huset, hvor I ikke har ledt?" blev Jonathan ved. David så på ham. Hvor skulle det være? Han gennemgik huset i tankerne. Han rynkede panden lidt og sagde så: "Jo, der er godt nok et pulterrum oppe på loftet for enden af gangen, ved siden af mit værelse. Men der er hun i hvert fald ikke, for hun er mørkeræd, og der er ikke lys derinde. Det er helt lille, og vi er kun sjældent derinde."

Jonathan nikkede. "Der er hun. Hun har taget en lommelygte med." David tænkte sit, men der var jo ikke noget forgjort i at se efter. De løb alle tre op ad trapperne. Den lille dør ind til pulterrummet var lukket, så det var endnu mere usandsynligt, at hun skulle være der, tænkte David. Han åbnede den og udstødte et overrasket råb. "Lene! Hvad laver du her? Vi leder efter dig alle sammen." Lene sad på gulvet på et tæppe og legede med sin dukke, som hun havde taget med ind i det lille rum. Hun havde endda taget nogle kiks og bananer med. Hun så op på dem. "Er det ikke en god hule, jeg har her?" "Jamen du plejer da at være bange for pulterrummet." "Jamen det er jeg ikke mere. Og der er jo heller ikke mørkt herinde, når jeg har lommelygten her. Jeg lægger den bare på det gamle bord, så lyser den fint på det sted, hvor jeg sidder."

De hørte pludselig forældrene kalde på David nedenunder. David skyndte sig ned til dem og fortalte, hvor Lene var. Forældrene så lettede ud. Og efter en del postyr og snakken frem og tilbage om, hvad der var sket, tog Karen, Jonathan og David af sted på deres nu lidt forsinkede tur til byen. "Tak for hjælpen, Jonathan", råbte forældrene efter dem. David så undersøgende på Jonathan. "Hvordan kunne du vide, hvor Lene var?" Jonathan svarede ikke direkte, men sagde noget, der i hvert fald altid kunne bruges: "Jeg lod alle muligheder stå åbne. Man skal ikke udelukke en mulighed, fordi den engang ville have været utænkelig." De var nu alle tre i bilen. Karen startede den, og turen var begyndt.

Lige før de nåede bygrænsen, sagde Jonathan pludselig, at han gerne ville ud og trække lidt frisk luft. Karen kastede hurtigt et undersøgende blik på ham. Var han dårlig? Det så han nu ikke ud til. Hvad var det så? Hun kørte ind på en rastepads og standsede motoren. Før nogen af de andre kunne sige noget, skyndte Jonathan sig ud af bilen og løb lidt hen ad en lille grusvej, der førte over mod en lille skov uden for byen. Han satte sig på en stor sten og faldt lidt til ro. Karen havde forstået, at han måtte være alene. Han skulle nok i kontakt med Venus; så hun sagde til David, at det var bedst, han blev her ved bilen sammen med hende; for Jonathan havde brug for at være alene lidt.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

"Er han syg?" spurgte David. "Nej, nej - om kort tid er han tilbage, og så er alt i orden igen."

"Jonathan er nu meget speciel, Karen." "Hvad mener du?" spurgte hun lidt for hurtigt, som om hun var bange for noget. David opfattede som de fleste børn lynhurtigt, når der lå noget under overfladen i det, der blev sagt. "Hvorfor er det så hemmeligt med Jonathan? Det er også, som om han kan og ved noget, som gør ham så anderledes." "Som hvad for eksempel?" Karen var lidt urolig nu. Havde Jonathan virkelig været så uforsigtig? Men før David kunne nå at svare, var Jonathan kommet hen til dem igen. Han så alvorlig ud, men ellers rask og kvik.

Da de kørte det sidste stykke ind mod byen, sagde Jonathan pludselig, at han ønskede at se museet i byen.

"Museet!" udbrød David overrasket. "Hvad i alverden vil du se museet for? Du er nu underlig, Jonathan."

Jonathan sagde roligt, at han havde hørt, at et af deres malerier var som at høre et helt eventyr. Det ville han gerne opleve.

Karen så undersøgende på Jonathan. Hvad mon de skulle på museet? Hun havde jo foreslået dem biograftur, minigolf, cafeteria og lignende. Nå, men hun glædede sig alligevel; for det måtte bestemt være noget særligt, når Jonathan ønskede at gå på museum!

De gik op ad trappen mod museumsindgangen. David så stadig lidt misfornøjet ud. Men også lidt nysgerrig; for faktisk havde han aldrig før været på et museum. Da de havde gået omkring i museet i et kvarters tid, set på malerier og talt om dem, kom de ind i et nyt, stort og lyst udstillingsrum, og der - midt på den store væg - var maleriet, Jonathan havde talt om. David kom først derhen; for Jonathan havde diskret holdt Karen lidt tilbage. Hun så ham spørgende ind i øjnene; men han gav bare et lille kast med hovedet hen mod David. Hun drejede hovedet i den retning, Jonathans hoved antydede, og stod derpå målløs og så på David.

David stod som naglet til gulvet, som var han i en anden verden. Han bare så og så på det billede. Hans ansigt lyste. Han var helt opslugt af dette nye univers, som åbnede sig for ham.

Karen så tilbage på Jonathan, som bare smilede glad. Så var den opgave løst.

Resten af dagen gjorde de de ting, de havde planlagt, men David var indimellem fjern i blikket, og faktisk så begge drengene ud til at have fået nok af den tur, længe før Karen ville have troet i

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

morges. Det passede hende fint. Hun glædede sig til en stille og rolig sommeraften på terrassen sammen med Jonathan, med blid musik i baggrunden og ikke mindst med en forklaring fra Jonathan. Hvor var hun glad for at have ham her, især nu, hvor hun havde mistet Jens.

Men om aftenen ville Jonathan ikke sige mere om museumsbesøget. "Vent og se", sagde han bare. "Eller find selv ud af det", drillede han.

Det næste par dage kørte Jonathan og Karen ture i naturen, hyggede sig og talte og talte. Jonathan havde meget at lære fra sig og fortælle om livet på Venus og om livets uanede dimensioner.

En dag var Karen hos købmanden, og her mødte hun Davids mor udenfor. "Karen, der er noget, jeg gerne vil tale med dig om", sagde Davids mor. Karen var spændt "Ja?" "Siden I havde David med på museet, har han været som et nyt menneske. Ja, han er selvfølgelig stadig ham; men han er pludselig blevet som besat af at tegne og male. Jeg har aldrig set ham gøre det sådan før. Det er virkelig gode billeder. Før tegnede han bare som andre børn, vil jeg sige. Vil du ikke komme en gang og se dem?" Hun så smilende på Karen. "Og tag endelig Jonathan med. David kan så godt lide ham." Karen sagde, at hun forfærdelig gerne ville komme og se den nye kunstners værker. De aftalte, at hun og Jonathan skulle komme samme eftermiddag.

Men hun kom alene. For da hun kom hjem fra købmanden, lå der en seddel fra Jonathan. "Måtte tage af sted nu. Opgaverne er løst. Dejligt at besøge dig. Vi tales ved! Jonathan."